

slap mig ganske uvilkaarligt. Jeg kan naturligvis ikke ville have et Ændringsforslag til en Lov, som ikke mere eksisterer fra den Dag af; min Mening var s. Gr. til 1ste Detbr. eller en noget længere Tid hen i Aarets Løb; og det var blot for, at man kunde faae en bestemt Udtalelse for, at disse Forhold skulde begynde at ophøre. Den ærede 1ste Landsstingsmand for 8de Kreds (Funder) har ogsaa bebudet et Ændringsforslag; men jeg troer, at han vil være lige saa uheldig dermed som jeg, navnlig efter det, som idag er blevet udtalt fra forskellige Sider, og jeg vil derfor fremdeles anbefale mit Forslag til de ærede Medlemmer, der ønske, at denne Sag endelig engang maatte blive ordnet.

Funder: Det forekommer mig rigtignok ikke, at der er nogen Stemning for det, jeg tillod mig at berøre. Den ærede Ordfører har ganske rigtigt opfattet, at det var min Mening, at der skulde sættes en Grændse for den Sum, som Sparekasserne til enhver given Tid maatte have indestaaende i Statskassen, saaledes at indenfor denne Grændse beholdt Finansministeren samme Bemyndigelse som hidtil; men han maatte ikke gaae ud derover, deraf fulgte ogsaa, at han indenfor denne Grændse lige som hidtil maatte være berettiget til at nægte at modtage Indbetalinger, forsaavidt han dertil havde tilstrækkelig Anledning, og saaledes forekommer det mig ikke, at den Indvending, som blev fremført af den ærede Ordfører, at det var en uheldig Tilstand at bringe Sparekasserne i, at de dels kunde benytte Statskassen og dels ikke kunde benytte den, har Noget at betyde; thi saavidt jeg har opfattet det, er det netop den Tilstand, hvori Sparekasserne for Diebliffet befinde sig. Jeg veed ikke rettere, end at den høitagtede Finanzminister tidligere har erklæret, at han bestemte aldeles uafhængigt af Sparekassernes Løb, og blot efter hvad der var tjenligst for Statskassen, om han vilde modtage Indbetalinger eller ikke.

S. Sørensen: Jeg skal med Fornøielse understøtte den sidste ærede Taler, hvis han

fremkommer med det bebudede Forslag til Sagens 3die Behandling, dog under den Forudsætning, at nærværende Ændringsforslag falder; thi det er en Selvefølge, efter hvad jeg udtalte under Sagens 1ste Behandling, at jeg ønske, at dette gaaer igjennem. Jeg har tidligere fremsat mine Anskuelser om, hvor gavnligt for industrielle og almeenvigtige Foretagenders Fremme Sparekasserne kunne virke og om det Skadelige i den nuværende Tilstand, og jeg behøver derfor ikke videre at udtale mig om denne Sag; men der er dog en Ættring af den ærede Ordfører, som jeg ikke kan lade være uberørt. Det forekommer mig, at han er aldeles ubekjendt med de factiske Forhold og Sparekassernes Tilstand i Provindserne. Han mener nemlig, at, dersom den nuværende Tilladelse, som Regjeringen har til at modtage Sparekassernes Midler, ophæves, vil det være en Nødvendighed for Sparekasserne i Fremtiden, maaskee endog strax, at opsigte de Midler, de have indestaaende i Finantskassen, da de ellers ikke kunne opfylde deres Forpligtelser. Det forekommer mig ikke, at der er nogen rimelig Grund til at nære denne Anskuelse; thi ifølge den Erfaring, vi have havt i det foregaaende Aar, og som man ogsaa maa vente vil finde Sted i den nærmest paafølgende Tid under ordinaire Forhold, er det vist, at Sparekassernes Midler ikke aftage, men tiltage; det vil sige, de modtage større Indbetaling, end de have Udbetaling, og selvsølgelig ville de vanskeligt komme i Forlegenhed for at opfylde deres Pengesforpligtelser; thi hvad Udsaaen angaaer er det jo en Selvefølge, at det maa beroe paa, om de have Penge dertil; i modsat Tilfælde kunne de jo nægte Udsaaen, og hvad Udbetalingen af opsagte Kapitaler angaaer, da er det bekjendt, at, naar det er større Summer, som forlanges udbetalte, saa have der en længere Opstgelsestid, og der kommer jo regelmæssig hver Uge Penge ind, saaat man sædvanlig efter længere Tids Forløb vil kunne have paa rede Haand den eller de Summer, der skal udbetales.